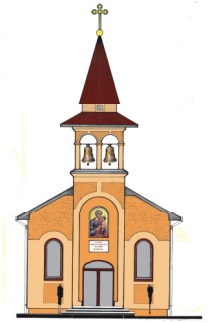

Calea Vieții

PAROHIA GRECO-CATOLICĂ "SF. IOSIF", SOMEȘENI

Anul II, Numărul 8 - Noiembrie 2010

Nihil Sine Deo (Nimic fără Dumnezeu)

Sfințirea Bisericii Greco-Catolice "Sf. Iosif" din Someșeni

"Veseliți-m-am de cei ce mi-au zis mie: În casa Domnului voi merge" Psalm 121,1

Comunitatea greco-catolică din cartierul clujean Someșeni are primul său lăcaș de închinare, în care credincioșii pot să-I aducă laudă lui Dumnezeu. Acest lucru este posibil după ce, într-o zi însoțită de toamnă a fost sfințită biserica dedicată "Sfântului Iosif" (de pe str. Branului nr.17), biserică construită într-un singur an, dar cerută de la Dumnezeu timp de peste 60 de ani, chiar și prin rugăciunea marelui Arhiepiscop Iuliu Hossu.

Duminică, 3 oct. 2010, o mare mulțime de peste 1500 de credincioși, s-a adunat să participe la bucuria enoriașilor Parohiei

Someșeni, păstorită de pr. Cristian Goia. Evenimentul a început de dimineață, prin primirea Preasfinției Sale Florentin, Episcop de Cluj-Gherla, făcută cu multă căldură de pr. Cristian Sabău, Protopop de Cluj 1, care a rostit un

cuvânt de bun-venit. A urmat Ceremonia sfințirii bisericii și Sfânta Liturghie Arhierescă. În jur de 50 de preoți au participat la celebrare, fiind la masa Sfântului Altar sau în mijlocul credincioșilor, oferindu-le celor care doreau posibilitatea de a se spovedi. Un rol important a avut, prin oferirea răspunsurilor liturgice, Corul Magnificat al Catedralei "Schimbarea la Față" dirijat de prof. Alexandru Suci, care a încântat cu cântecele de preamărire a lui Dumnezeu.

În masa Altarului au fost sigilate moaștele Apostolilor Preasfintei Inimi a lui Isus, Sf. Maria Margareta Alacoque și Sf. Ioan Eudes. Pr. Cristian a dat citire *Hrisovului* care a fost semnat și fixat în masa Sfântului Altar, ca mărturie a acestor momente. În document se specifică faptul că terenul pentru noua biserică a fost cumpărat de parohie în anul 2007, iar proiectul construcției a fost elaborat de arh. Ioan Arboreanu. Piatra de temelie a fost pusă la data de 16 august 2009, iar lucrările de

construcție au început la data de 17 august 2009. În 4 oct. 2009 au fost sfințite clopotele, iar în ziua de 3 oct. 2010, prin ceremonia sfințirii bisericii, a fost pe deplin realizată cea mai mare bucurie a creștinilor, aceea de a înălța o locuință a lui Dumnezeu pe pământ.

La evenimentul sfințirii noii biserici au participat mulți invitați, între care reprezentanți ai autorităților centrale și locale. De asemenea, au fost prezente persoane consacrate din Congregația Surorilor Maicii Domnului, din Ordinul "Sfântul Vasile cel Mare", Părinți Iezuiți, membrii ai altor ordine religioase.

A fost salutată prezența pr. Roman Ioan însoțit de credincioși de la parohia ortodoxă din Someșeni, cu care există o foarte bună colaborare. Semnificativă a fost participarea unui preot din partea Arhiepiscopiei

Romano-Catolice de Alba Iulia, Protopopiatul din Cluj. Pr. Cristian Goia a adresat o mulțumire specială Bisericii Romano-Catolice, pr. protopop Kovacs Sandor, pentru că timp 14 ani parohia greco-catolică din Someșeni a fost găzduită cu celebrările liturgice în biserica romano-catolică cu hramul "Sfânta Elisabeta".

La pregătirea zilei de sărbătoare, au ajutat Asociația ASTRU-Cluj și Asociația "Cercetașii munților". Ca o încununare a acestei frumoase sărbători, postul de radio catolic "Radio Maria" a răspuns invitației de a transmite celebrarea liturgică în direct, în întreaga lume, prin intermediul internetului.

"Ceea ce doriți să vă faceți vouă oamenii, aceea faceți-le voi lor – a spus PS Florentin în cuvântul său – *dacă într-o societate, fiecare om s-ar preocupa mai mult de fericirea celui alt, atunci cu adevărat am fi cu toții fericiți. (...) Evanghelia de astăzi ne invită să ne înălțăm inimile spre Dumnezeu cum se*

(Continuare în pag.2)

Programul liturgic 2010

- În fiecare Duminică și sărbătoare
Sf. Liturghie ora 10.00
- Luni - Sâmbătă
Sf. Liturghie ora 9.00

Creștin sunt din leagăn și
țin cu tărie,
Credința străbună primită
-n botez,
Ale ei adevăruri sunt
viață, lumină,
Și eu fericit azi le cred, le
urmez.

Cred, Doamne-n Tine și
nădăduiesc
Cu a mea credință să mă
mântuiesc.

Creștin sunt și una-i
Biserica Romei,
E Mama cea sfântă ce-o
am pe pământ,
Al ei cap e Papa, urmașul
lui Petru
Ce sigur mă duce spre
țelul meu sfânt.

Cred, Doamne-n Tine și
nădăduiesc
Cu a mea credință să mă
mântuiesc

Citirea hrisovului

înalță acest avion (nn. tocmai decola un avion din Aeroportul aflat în apropiere). Să nu ne lăsăm supuși firii omenеști chiar dacă neajunsurile vremurilor pe care le trăim ne ajung pe toți, să nu trăim ca și robi ai acestei societăți, să trăim ca și oameni liberi, acea libertate pe care am primit-o prin botez, în Hristos, atunci când am îmbrăcat cu toții haina Lui, acea haină care ne cere prin identitatea cu Hristos, caritatea fraternă sub toate aspectele ei, milostivirea, răbdarea, grija față de cei care sunt mici sau marginalizați ai societății”.

Episcopul de Cluj-Gherla a continuat: “Să ne înălțăm sufletele, în această frumoasă zi de duminică, spre Cel care vine să locuiască în mijlocul nostru, pe masa Sfântului Altar. La fiecare învoacție a preotului din cadrul Sfintei Liturghii, la timpul rânduit, El răspunde “prezent”, aici, între oameni. Aici, iubiți credincioși, aveți o nouă locuință permanentă a lui Dumnezeu, El vă așteaptă dar dorește să nu fie singur. De aceea, eu vă invit în primul rând, pe dvs., parohienii din Someșeni, să-L cercetați, dimineața și după-amiaza, să-i însoțiți locuirea aici, pe pământ, cu rugăciuni de laudă, de mulțumire, de cerere atunci când aveți nevoie, cu încredere și cu bucurie, căci Dumnezeu a venit să locuiască printre oameni și dorește să fie cercetat de oameni. Cercetați-L deci cu încredere și întăriți-vă în puterea și harul pe care numai de la El le puteți primi”.

După programul de rugăciune, pr. paroh Cristian Goia a rostit un cuvânt de mulțumire adusă mai întâi “Bunului Dumnezeu că ne-a învrednicit să ajungem această zi”, dar și Episcopului Eparhial, tuturor preoților, invitaților, credincioșilor, colaboratorilor care au participat pe diferite căi la realizarea bisericii nou-sfințite. Părintele a continuat: “Visul nostru s-a împlinit. Această zi a fost mult așteptată de înaintașii noștri. Noua biserică devine un centru de spiritualitate și comuniune pentru toți cei care doresc să înalțe o rugăciune în ea”.

Pr. Cristian a făcut în continuare o retrospectivă a istoricului parohiei de după căderea comunismului. Astfel, în 13 martie 1990, un grup de enoriași din Someșeni a cerut Episcopiei și autorităților locale reînființarea parohiei. În anii 1990-1991, Sfintele Liturghii s-au desfășurat într-o capelă oferită de

Fam. Șuteu, parohia fiind păstorită de către pr. Ieromonah Dăncuș Sabin, care în condiții vitrege s-a îngrijit de sufletele enoriașilor. Între 1991-1994 parohia a fost păstorită de pr. Morar Victor. În această perioadă, pe lângă o altă capelă improvizată, s-a aprobat folosirea pentru celebrările liturgice a bisericii romano-catolice “Sfânta Elisabeta”. Din 1994, parohia a fost preluată de către pr. Ioan Andreica care a păstorit cu multă dăruire comunitatea, până în anul 2008. În această perioadă s-a cumpărat casa parohială și terenul pentru noua biserică. Credincioșii care s-au implicat în mod deosebit în reînființarea parohiei, pentru redobândirea bunurilor și bunul mers al parohiei au fost: fam. Dan Virgil, fam. Pr. Vereșezan Iosif, dl. Felecan Alexandru care s-a luptat cu pentru redobândirea bunurilor parohiei, dl. Crișan Vasile, clopotarul parohiei care și dânsul s-a implicat în bunul mers al parohiei, dl. Mureșan Mircea, adormit în Domnul care s-a preocupat pentru primul proiect de biserică propus pentru terenul de la dispensar, dl. Ilea Ștefan care s-a implicat în mod deosebit pentru achiziționarea terenului și a casei parohiale. De asemenea dl. Cenan Emil, adormit în Domnul care și dânsul colaborat pentru achiziționarea casei parohiale. Un rol important în parohie l-a avut casierul parohiei Dl. prof. Feșnic Nicolae care de mai multi ani se ocupă de încasarea banilor parohiei, cantorul Dl. Crișan Teofil, care cu devotament participă și dă răspunsurile la fiecare celebrare liturgică. De asemenea un rol important l-au avut Doamnele: Haiduc Raveca și Ban Marioara, îngrijitoarele bisericii, părintele din Frata, Gavril Pleș Topan, care în timpul seminarului a participat activ la celebrările liturgice dând răspunsurile. Cu siguranță ca mai sunt multe alte persoane care în acești ani dificili pentru parohia noastră și-au adus aportul într-un fel sau altul la viața parohiei. Dumnezeu să le răsplătească tuturor.

În încheiere, pr. Cristian a adus mulțumiri celor care și-au adus contribuția pentru realizarea lăcașului de închinare – conducerii Episcopiei de Cluj-Gherla, Primăriei Municipiului Cluj-Napoca, Organizației de întrajutorare *Kirche in Not* din Germania, tuturor binefăcătorilor, donatorilor, inginerilor, constructorului

care a pus în operă proiectul arhitectural. De asemenea Părintele paroh a mulțumit și membrilor actualului consiliu parohial: d-lui Cristian Rosu, prim consilier, d-lui Feșnic Nicolae, d-lui Ilea Ștefan, d-lui Lăpușan Gheorghe, d-lui Crișan Vasile, d-lui Crișan Ioan, d-lui Pop Ioan, d-lui Ungureanu Petru, d-lui Simionăș Liviu și d-nei Prodan Irina. Toți aceștia l-au susținut și încurajat în demersurile sale. Nu în ultimul rând părintele a mulțumit enoriașilor săi și tuturor celor care au contribuit, au donat sau au sponsorizat lucrările de construcție și s-au implicat în pregătirea acestui eveniment. A fost menționat faptul că au fost sute de donatori care nu putut fi amintiți nominal, însă aceștia vor fi pomeniți ca binefăcători ai bisericii la fiecare Sf. Liturghie.

Ca mulțumire adusă, Consiliul parohial Someșeni și pr. paroh, au dăruit Preasfinției Sale Florentin un toiaș arhieresc. PS Florentin a răspuns darului, dăruind părintelui paroh, în semn de apreciere, o diplomă însoțită de medalia “Sfântul Iosif”, distincție realizată după modelul unor prețuite însemne din trecutul Eparhiei de Cluj-Gherla, prin care se face legătura cu înaintașii. Episcopul Eparhial a oferit comunității din Someșeni și o frumoasă icoană a Preasfintei Fecioare Maria.

A urmat un program de cântece religioase interpretate de copiii parohiei, după care toți participanții au fost invitați la *agapa fraternă* pregătită cu generozitate de gazdele sărbătorii.

A fost o zi cu adevărat memorabilă, de mare sărbătoare, care va rămâne ca o nouă lumină răsărită pe harta Eparhiei de Cluj-Gherla – noua biserică cu hramul “Sfântul Iosif”. Este un nou centru a cărui spiritualitate dorește să crească tot mai mult, luminând sufletele, astfel încât totul să fie spre mai mare mărirea lui Dumnezeu.

Viorica Sabo

Departamentul Mass-Media al Episcopiei Romane Unite cu Roma, Greco-Catolică de Cluj-Gherla

• Mulțumiri tuturor celor care au sprijinit pregătirea evenimentului Sfințirii Bisericii “Sf. Iosif” și tuturor celor care au donat sume de bani pentru susținerea construcției bisericii, obiecte liturgice, icoane și s-au rugat pentru bunul mers al lucrărilor. Dumnezeu să le răsplătească!

UN VIS ÎMPLINIT

Construirea unei biserici pentru greco-catolicii din Someșeni este un vis mai vechi. Se spune că "un vis este un film mental care începe cu CE ESTE...și se termină cu CE AR PUTEA FI." Visurile sunt mugurii realității.

De ce biserica s-a construit numai acum? Este firesc să ne întrebăm de ce n-a fost construită biserica de către doctorul Romanțai, om foarte bogat, din familia primilor preoți greco-catolici ai parohiei noastre care a lăsat în urma sa o fundație de ajutorare a tinerilor care mergeau la studii în străinătate. Poate că dumnealui a visat la unirea tuturor bisericilor, situație în care discordia dintre confesiuni ar fi dispărut. Poate că s-a gândit că ajutând cu acei bani tinerii români din Transilvania care studiau în străinătate, face un serviciu întregului popor român. Probabil aceasta este explicația cea mai apropiată de adevăr, dacă ne gândim la faptul că acest ajutor n-a fost condiționat de apartenența la un anumit cult, ci de apartenența la poporul român.

O explicație pentru realizarea de azi ar fi că cei de acum am fost mai optimiști. Se știe că pesimiștii văd numai problemele, nu și soluțiile. Mulți au știut ce este de făcut dar n-au acționat. Noi am fost mai optimiști și ne-am concentrat pe soluții, am fost mai pământeni, mai realiști și am răspuns prompt unei nevoi seculare. Nu ne-am împăcat cu resemnarea, pasivitatea și scepticismul. Am ridicat ștacheta mai sus decât predecesorii. Am acționat în sensul biblic: "*Am făcut ce eram dator să facem*" (Matei 5,8).

Biserica a fost dorită de enoriașii noștri și realizarea ei la fel cum Michelangelo a văzut cea celebră statuie cu Iisus și Maria în bucata de marmură găsită din întâmplare. Iată discuția dintre cel care i-a dat piatra gratuit și **Michelangelo**: "*Dar cum de ți-ai dat seama că acea piatră urâtă poate fi transformată într-o statuie atât de frumoasă ?* –Răspuns: *Nu m-am*

gândit la asta. Visam să fac statuia asta, și când am trecut pe lângă piatră l-am văzut dintr-odată pe Isus, care mi-a spus: "Sunt închis în piatră. Eliberează-mă; ajută-mă să ies din piatra asta". Așa am văzut în piatră exact aceeași statuie. Așa că am făcut doar un lucru minor... am înlăturat părțile de prisos, și i-am eliberat pe Isus și Maria" (Clemmer). "Piatra" noastră a fost achiziționarea terenului pentru biserică. Dar și contribuția financiară, peste orice așteptări, a enoriașilor bisericii noastre este o bucată din acea "piatră" amintită mai înainte.

Nu trebuie să uităm că *rezolvarea unor probleme constă în găsirea celor capabili să le rezolve*. Nu este niciun secret în afirmația că am găsit pe cel capabil să ne ajute pentru a înfăptui acest vis secular: preotul nostru Cristian Goia. Dumnealui, cu spirit întreprinzător, a acționat rapid, eficient și cu perseverență. Dumnealui este nu numai dirijorul ci și, în mare măsură, făptuitorul. Dumnealui a procurat materialele cele mai potrivite, a găsit soluțiile cele mai bune în tot ce s-a făcut (proiecte, avize, clopote, crucea de pe biserică, instalațiile de amplificare, camera pentru copii, instalația electrică, dotările strict necesare), a obținut unele sponsorizări, unele reduceri sau scutiri la unele plăți. De multe ori îl vedeam pe zidurile și acoperișul în construcție în haine de constructor. Conduși de dumnealui am folosit șansele care s-au ivit, ne-am învins teama, am acționat și am reușit.

Am fost primii din parohie care am lucrat conform spuselor Papei Ioan al XXIII-lea: "*Deseori mi se întâmplă să mă trezesc noaptea și să mă gândesc la o problemă care mă frământă și hotărâsc că trebuie să-i vorbesc Papei despre asta. Apoi mă trezesc de-a binelea și -mi amintesc că Papa sunt eu*" (Ditzler). Adică noi am înțeles că problemele, oricât de

grele, trebuie rezolvate de către noi înșine.

În momentul de față putem spune că am realizat ceva mareț. Dacă alții se mândresc că au făcut o casă, că au sădit un pom, noi putem spune că am construit o biserică și dorim să facem și un cimitir. Cei de acum, vom putea spune, când vom părăsi această lume, că va rămâne ceva deosebit în urma noastră iar urmașii noștri vor putea spune despre noi că am fost niște credincioși vrednici, că le-am lăsat ceva ce va dăinui mult timp.

Dar mai avem un vis. Pe lângă aceste edificii sfinte vrem să **desfășurăm și o activitate spirituală deosebită**. Prea mult se repetă că enoriașii de demult erau superiori celor de azi, că oamenii mai de demult erau mai buni. Se uită că expresia "*O, tempora! O, mores*" (*O, timpuri! O, moravuri!*) este veche de peste 2.000 de ani și aparține lui Cicero, ca protest în fața decăderii moravurilor de atunci. Un preot din Moldova spunea la radio că, mai demult, vasele folosite de preoți erau din lut iar credincioșii erau de aur, spre deosebire de azi când vasele sunt de aur iar oamenii ar fi de lut. Este adevărat că munca de educație, după epoca comunistă, care a propovăduit ateismul, urmată de era computerelor, este mai dificilă și duce uneori la dezorientarea tinerilor, dar nu trebuie să abandonăm eforturile. Se impune să le dăm copiilor acea busolă fermecată care să-i orienteze în această lume, puțin debusolată, adică să-i ajutăm să vadă esența a ceea ce trebuie făcut în ziua de azi. Să avem în vedere faptul că și părinții tinerilor au unele curențe în pregătirea spirituală, după atâția ani de comunism în care valorile morale s-au degradat în mod alarmant. Nu întâmplător un mare psiholog dă un sfat părinților: "Părinți, educați-vă copilul în direcția spre care trebuie să se îndrepte, și din când în când dați și voi o fugă până acolo". Eminescu ne sfătuiește că "*sufletul omului, precum pământul țării, pentru a da roade, trebuie cultivat*".

(Continuare în pag 4)

Iată și convingerea unei femei în reușita celor mai bătrâni:

*“Sub atingerea unei inimi iubitoare,
Trezite cu blândețe,
Coardele cândva rupte din nou vor vibra”*

În cazul tinerilor, noi putem completa ceea ce face școala. Se știe că școala se ocupă mai ales de acumularea cunoștințelor în capul elevilor. În mare parte nu dascălii sunt de vină ci examenele la care sunt măsurate, mai ales, mulțimea cunoștințelor acumulate în capul elevilor. Deși S. Mehedinti, cu mult timp în urmă, critica folosirea aproape exclusivă a părții stângi a creierului (unde este locul gândirii) în dauna părții drepte (sediul sensibilității), nu se prea ține cont nici de sfatul vechi de peste două mii de ani: *“Capul tânărului nu-i un vas pe care să-l umplem, ci o făclie pe care s-o aprindem, astfel ca mai târziu să ardă cu o lumină proprie”* (Plutarh).

Trebuie să înțelegem că latura spirituală este mai puternică decât logica și cantitatea de cunoștințe. Excesul de logică poate ucide sentimentul. Nu toți știu că sentimentul este calea principală prin care întegrăm binele, adevărul și frumosul în viața noastră. Inima, sufletul, au argumente mai puternice decât mintea. E bine să amintim cuvintele psihologul Hyrum: *“Ti-am spus: atomul este cea mai mare forță din lume în afară de una. Aceasta este sufletul omenesc”* (Hyrum). Când latura spirituală este puternică, toate celelalte sfere ale vieții vor avea de câștigat. Mulți se întreabă de ce unii elevi sau studenți, foarte buni, nu au rezultate pe măsură în meseria lor. Explicația este că numai inima, sufletul, sentimentele, moralul unui om furnizează motivul de a pune informațiile la treabă. La omul virtuos nu rațiunea este cea care-i arată calea de urmat ci impulsurile generoase ale spiritului sau inimii. .

Activitatea noastră, a

tuturor din parohie, trebuie canalizată mai ales spre partea spirituală și să îndreptăm comportamentele negative, să ștergem multe din umbrele unei educații necorespunzătoare (invidia, necinstea, bârfa, intoleranța, zgârcenia, lenea). Trebuie să facem în așa fel încât mesajul nostru să pătrundă mai departe de ochi, mai adânc, adică în planul sensibilității și a emoțiilor participative. Să ne gândim la ideea lui Prometeu de a împrumuta focul ceresc pentru a însufleți compatrioții. Noi să luăm focul ceresc din biblie pentru a dezvolta forțele spirituale ale credincioșilor din parohie. Sfântul Augustin ne arată calea reușitei: *“În tine trebuie să ardă ceea ce vrei să aprinzi în alții”*.

Umánitatea poate atinge o anumită perfecțiune în această viață și nu trebuie amânat acest proiect. *“Rostul de oameni și (de) români ni-l împlinim înfrumusețând lumea, care pentru o scurtă clipă ne-a fost dată, iar pentru felul în care ne împlinim acest rost vom fi cântăriții și în neamul nostru și în fața Dreptului Judecător”* (A.Nemoianu). Părintele nostru trebuie să fie dirijorul iar ceilalți din parohie, mai ales cei maturi, să “cântăm” corect. Celor mai puțin încrezători în reușita eforturilor viitoare, le amintim un presupus dialog între *posibil* și *imposibil*:

“Posibilul îl întreabă pe imposibil: “Unde locuiești?”

Imposibilul răspunde: “În visurile slăbănogilor”.

În toate domeniile, România are nevoie de ceea ce Emil Cioran pune pe primul plan: *“România are nevoie de o rupere totală de trecut și de o generație care să aibă aspirația imposibilului”* (Ev. Zilei 18 iulie 2005).

Cred că primul pas ar fi să-i iertăm pe cei care ne-au pus piedici în drumul spre reînvierea parohiei noastre și realizările de azi. Toți românii, indiferent de confesiune, trebuie să înțeleagă că a sosit timpul

să se renunțe la ură, să se promoveze dragostea pentru semenii. Oamenii care pierd iubirea suferă schimbări în chimismul creierului iar acest lucru influențează fiecare celulă a corpului lor și se mărește riscul de îmbolnăvire. Să ne reamintim de cuvintele Sf. Apostol Pavel către Corinteni: *“Toate limbile omenesci și îngerești de le-aș vorbi, dacă nu am dragoste, m-am făcut aramă sunătoare, ori țimbal gălăgios... Dragostea este îndelung răbdătoare, dragostea nu știe de pizmă, nu se laudă, nu se trufește. Dragostea nu se poartă cu necuviință, nu se aprinde la mânie, nu pune la socoteală răul...Ci acum: credința, nădejdea, dragostea- rămân acestea trei. Dar mai mare între ele este dragostea”* (Epistola I-a către Corinteni) . Starea de bine generată de iubire, crează transformări care hrănesc forța vieții ce stimulează atât sănătatea emoțională, cât și pe cea fizică. Lipsa de armonie interioară duce la suferință. Să ne amintim adevărul cuvintelor lui Balzac: *“Când plouă în suflet, nu-i niciodată senin afară, iar când e senin în suflet, nu plouă afară niciodată”*.

Să spunem Tatăl Nostru reflectând mai mult la cuvintele *“Precum iertăm și noi greșităților noastre”*. Să promovăm adevăratele valori, cuprinse în biblie, să nu uităm niciodată cele zece porunci dar și proverbul popular *“Ce ție nu-ți place, altuia nu face”*. *“Cine va ține poruncile și le va învăța, acela va fi cel mai mare în Impărăția Cerurilor”* (Matei 5,19).

Din 3 octombrie 2010 putem spune cu mândrie că avem **UN VIS IMPLINIT**, dar ne mai rămân câteva pe care ne vom strădui să le înfăptuim. Dacă visul cu sfințirea bisericii noastre este împlinit, celelalte dorințe amintite vor fi mereu în atenția noastră.

Prof. Nicolae Feșnic